

Kelebek Düşleri

– AliHaydar · 26 Şubat 2024

Birkaç ay önce, can dostum Yücel DOĞANŞAHİN'in anısına çıkarmış olduğum "Can'ım Tenimden Ayrıldı" adlı kitabım hakkında "İnsan kendini bulduğu kalbe bağlanır..." başlığıyla yorumlarını yazarak yollamış ve bu köşede yer verdiğim değerli eğitimci Kevser İpek DEMİRTAŞ bu defa da "Bu Hayatta Ben de VARIM" adlı kitabımı okuduktan sonra duygu ve düşüncelerini "Kelebek Düşleri" başlığı ile yazarak yolladı.

Zaman ayırıp kitaplarımı okuduktan sonra duygu ve düşüncelerini "Ben öğrenciyken Ali Haydar KOYUN'un sokaklarda bütün sokaklar onunmuş gibi bir başbakan edasıyla yürüdüğünü duyumsardım. Yakışıyordu. Vallahi... Neden olmasın." sözleriyle samimi bir şekilde tüm içtenliğiyle yazıya dökerek yollaması beni çok mutlu etti.

İnsan onuruna yaraşır engelsiz bir dünya, bir Türkiye ve bir Malatya'da engelsizce bir hayat yaşamak amacıyla Türkiye Sakatlar Derneği Malatya Şubesi çatısı altında örgütlü olarak vermiş olduğumuz haklı ve onurlu yaşam mücadelesi döneminde üniversitede öğrencilik yaptığını öğrenmiş olduğum Kevser İpek Hanıma duygularını kaleminin imbiğinden geçirip kelime olarak can vererek yolladığı için kendisine teşekkür ediyor, sevgiyle ve dostça selamlıyorum.

"Kelebek Düşleri"

"Kaplumbağalar da Uçar" filminde "Beni ağlatmayın çünkü gözyaşlarımı silecek ellerim bile yok" diyordu. Bir keder nasıl anlatılırın cümlesi kabilinde olan bu sözle okudum engelli engelsiz herkesin sesi olan aktivist yazar Ali Haydar KOYUN'un, "Bu Hayatta Ben 'DE' Varım" kitabını. Okurken kâh ağladım, kâh güldüm. Ama en çok tehlikeli ve çileli bir iş olan düşünme eyleminde bulundum. Düşüncenin ulaşabileceği son nokta olan hayret duygusuyla kitabın başlığındaki "DE" bağlacına takıldım. Ben "DE" varım diyordu.

Evet, O var, hem de yeryüzünün kandili olarak var, herkese umut, merak ve ilham kaynağı olarak var, hayatın imbiğinden geçmiş, acısıyla güzelleşmiş olarak var. O ki olmayanların nedenlerinden ağıt yaktıktan sonra nasıl olur diye besteler yapan bir yaşam sanatçısı, inancının gücünü niyetinin saflığından beslenen bir yorulmaz savaşçı. Bana ne demeyen biz olabilmek için birlikte yaşadığı insanların derdini dert, neşesini neşe edinmiş koca yürekli bir insan,

Evet, O var, peki o "De" bağlacını yerinde ağır olan taş gibi değil de düşerken ağır olan bir taş gibi neden koymuş oraya? Bir balyozla ruhumuzu çiviyle mihliyor, kaskatı kalıyoruz, ölü soğukluğunu vermek istiyor onunla.

Şair Sezai KARAKOÇ'un "Bu dünyada olup bitenlerin olup bitmemiş olması için ne yapıyorsunuz" diye hesap sorması gibi, o da anlamını anlam haritasından koparmadan hesap soruyor herkesten. Mekânsızlığın boşluğunu hepimize tattırmak istiyor. Ali Haydar KOYUN bir hayal elçisi, yazdığı çizdiği her şeyden mutlaka bir ses çıkarıyor cılız, duygusal ve seyrek cümlelerle değil, dolu dolu anlamlı bazen bir tokat gibi gerçekleri önümüze sere sere.

İnsanoğlunun gördüğünden yoksun kalmanın acısına dayanamayacağını unutmamak lazım. Azalmak insanı hiç sahip olmamaktan çok daha derin yaralar. İnsan kaybettiği her şey için çok büyük acı çeker. İzahı olmayan her şey bir hançer gibi kınında paslanıyor. Bunu bir engelliler bilir bir de engeli bilen... Ama ya izahı olanları nereye yerleştireceğiz, işte Ali Haydar KOYUN'da onun mizahını da yapıyor kitabında. Ama Ali Haydar KOYUN sözünü direkt muhatabına söylüyor, hem de dupduru bir kalple, fiziksel engelini psikolojik engele hiç dönüştürmüyor. Önce örgütlü mücadelesini veriyor, öncülüğünü yaparak açmış olduğu dernek genel kurul kararıyla kapatılınca bireysel olarak mücadelesine devam ediyor. Şuan kalemiyle sosyal medya mecraları ve yerel bir gazetede ve internet haber sitelerinde engelli sorunları olmak üzere toplumsal konularda köşe yazarlığı yapıyor.

Kitabında altını çiziyorum yüreğime dokunan yerlerin...

Ali Haydar KOYUN'un yorgun bir günün ardından sivil olarak uyuyup rüyasında mümkün olabilecek bir hayalin gerçek olduğunu görmesi, o günü Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı olarak geçirip ve rüyasında tekrar yorulup uykuya dalınca sivil olarak uyanması çok tatlı geldi bana. Zira ben öğrenciyken Ali Haydar KOYUN'un sokaklarda bütün sokaklar onunmuş gibi bir başbakan edasıyla yürüdüğünü duyumsardım. Yakışıyordu. Vallahi... Neden olmasın.

Beni etkileyen diğer olay ise kadın olmam hasebiyle Yücel Hanımın düğüne gitme anısı...

Yücel Hanım da yaşamı seyretmek değil yaşama katılmak isteyen biri olduğu için davet edildiği düğüne gitmeyi murat etti. Başına geleceklere bilmeden bütün kadınlar gibi heyecanla süslenip gittiği düğün yerinden yorgun düşleri ve kırgın hevesiyle gerisin geri eve dönmek zorunda kalması kalemimi ağlattı. Gülüyor tabi bu duruma ama bilene bir ağıt gibi oturur bu kadının gamzesiz gülmesi. O duyguyu da ancak bilen bilir. Artık nasıl bir gülmek olduğunu tahmin edilebiliyordur umarım.

Bu dünyadaki en iyi yönetim bize kendimizi yönetmeyi öğreten yönetimdir. Yaşamak ise kendisi olabilmeyi, hayata etkin bir biçimde katılabilmeyi ve kendi sorumluluğunu üstlenmeyi içeren bir kavramdır. Sorumluluğu üstlenen kişi özgürdür, özgür insanlar daha az korkar daha çok sever. İşte bütün engelliler kendi sorumluluklarını kendileri almak istiyorlar, acınarak ya da sevap kazanacağım duygusuyla yardım dilenmiyor sadece hakları olan imkânları istiyorlar. Yücel Hanım da gururlu ve vakur

edasıyla sizi biz taşıyalım teklifini reddediyor.

Onların sorunlarını matruşka bebeklerin durumuna dönüştürüyor, her bir engelin önüne başka bir engel koyuyorlar. Düğün salonu olayı da böyle bir durumdan dolayı sessiz bir çığlığa daha sebep oldu kalem kanayarak yazıyor ama ne fayda. Bildiğim her şeyden sorumlu olmazsam nasıl hak edebilirim yaşamayı deyip yine de yazmak istedim işte. Etrafımızda gördüğümüz her güzel şey eğitimin eseri, her kötü şey de eğitimsizliğin... Engellilerin bu sorunları konusunda ülke olarak ne kadar eğitimsiz olduğumuzu bir kez daha anlamış olduk, ortada.

Onların hevesli olduğu her şeyde sanki onların gönül dağı bileti tükenmiş de sadece evde oturmaları için dizayn edilmiş her şey, her yer. Hiçbir şeylere hakları yok gibi, sevmek de dâhil. Onları düşünmeden yapılmış onca mimari yapılar öfkeyle yıkıyor bütün umutları. İnancın kırılması kalbin kırılmasından daha ağırdır her zaman. Anlaşılmak ve katlanmak arasında tükeniyor canlarımız. Düştükçe kalkmayı öğrendiler ama kalktıkça kimsenin olmadığını gördüler her seferinde...

Ali Haydar KOYUN, ibadethanelerde, cem evlerinde, eğitim kurumlarında, hastanelerde lokantalarda, mağazalarda, spor tesislerinde, sanat alanlarında, toplu taşıma araçlarında "engelliler giremez" tabelası asılıydı gibi dikkat çekici bir cümleyle herkesi göreve çağırıyor. Atasözlerimizde ve deyimlerimizde engellilerin incitildiği, gelinsiz, damatsız temsili düğün furyalarının saçmalığından, empati diye şov yapanların şovdan başka bir anlam taşımadığından, Ders kitaplarında engellilere yer olmadığından, görevini yerine getirmenin adı duyarlılık olduğunu, Engellileri istismar edenlerin çoğunluğunun tanıdıkları olduğunu, yaşattığınız bu sorunların yasal dayanağı var mı? diye sorarak korkulur vallahi biz engellilerden diyor. Küçük bedeninde koca bir evren taşıyan insan, yaşam olduğu yerde umut da vardır; Empati yapmayı sevenler sizlerin de engelliler haftası kutlu olsun, sizce suç işleyenler kimler, engelli ailelerin sonu böyle mi olmalı? Temsilde eşitsizlik, Geçmeyecek olan bir şeye geçmiş olsun demek, Okumanın yaşı yok, sevgi her engel aşar mı aşmaz mı? Bütün tekerlekli sandalyelerin her çeşidinden banyo tuvalet sandalyesine kadar ki problemlerden, sahi aranızda gören bilen var mı? diyerek sümen altı edilen 5378 sayılı Engelliler Kanunu'nu arıyor her yerde.

Her şeyi ve herkesi uzun uzadıya anlatıyorlar da onlara sıra gelince bir çırpıda özetleyip belirli gün ve haftalara sığdırıyorlar empati sahteliğiyle, gizli özne oluyorlar vatansız dünyasız bir cümlede. 10-16 Mayıs tarihleri arasında anılan ve sözde kutlanan Türkiye Engelliler Haftasında yapılan etkinliklerde seçilmiş siyasilere atanmış idarecilerin bol bol sizleri seviyoruz sizler başımızın tacısınız, en büyük engel sevgisizliktir gibi sözlerle nutuk çekerek konuşanları eleştiriyor Ali Haydar KOYUN.

Yeryüzünü anlamayanlar için masallar yanlış yazılmıştı, bu dünyaya ait olmayanların başka bir hikâyesi vardı... Onları da ancak melekler ve çocuklar anlar. Allah'ın peygamberi bile anlamamıştı, Âmâ olana sırtını dönünce Cebrail aracılığıyla hemen ikaz edilmiş, ayet inmişti. İlahi kitaplarda da gerçek manada dilsiz, sağır ve kör olmanın engelliliği tek başına ifade etmede yeterli olmadığını, asıl engelliğin gerçeği görmemenin, gerçeğe kulak vermemenin ve gerçeği söylememenin olduğu örneklerle işliyor. Körlüğün gözlerde değil asıl kalplerde olduğunun hakikat olduğu vurgulanıyor. Gördüğümüz şey baktığımız şeyin çok üzerindedir. Her görüş bakışın sürprizidir. Bakmak canlı cansız bütün varlıkların ortak özelliğidir, asıl olan bakmaktan hâsıl olan şey, yani görmektir. Görmenin atamasını göz değil kalp yapar. Sadece görevinin bilincinde olan görür.

İnsan olarak kapılıp gittiğimiz egoya sırtını çevirmiş, sevgi dokunuşlarıyla içinde umut ve gelecek şarkılarının söylendiği kocaman bir koroya dönüştürebilen, durumdan vazife çıkarabilen biri olarak Ali Haydar KOYUN'un umudunu saç yumağına bağlıyor bütün çocuklara balon alıyorum. Uçacağız kolumuza bağlayıp. Tanıdığım o bütün çocukları, onların şahsında Küçük Prens ve Zeze ile de tanıştıracam.

Sözü daha fazla uzatmayalım. Dualarımız ve iyi niyetimizle umutlu olmaya başlayalım mı?

Ne zaman cümlelerimi ümitle bitirsem kalbimin üzerinde kabule karın bir dua havalanıyor.

Bir gün her şey çok güzel olacak, çocuklar, kelebekler ve engelliler için... Buna melekler âmin dedi bile...

Kevser İpek DEMİRTAŞ / İzmir